

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 264 ΔΡΧ.150

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΟΑΚΚΕ-ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Κάτω από τον πόλεμο λάσπης, βίας, υφαρπαγής ψήφων και νοθείας το εκλογικό αποτέλεσμα αποτελεί νίκη.

Αυτές δεν ήταν συνηθισμένες εθνικές εκλογές για τις δυνάμεις του συνεπούς δημοκρατισμού και του διεθνισμού που ως τα τώρα εκπροσωπούσε μόνη της η ΟΑΚΚΕ.

Αυτή τη φορά συγκροτήθηκε ένα πολιτικό μέτωπο που ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά συγκρούστηκε με τα ιερά και τα όσια του ελληνικού σοβινισμού και με όλη την υποτιθέμενη “εθνική” του γραμμή. Ακόμα περισσότερο αυτό το μέτωπο ήταν καρφί στην καρδιά της ρώσικης στρατηγικής, που μεθοδικά, εδώ και τριάντα χρόνια, υφαίνει σχεδόν ανενόχλητη το χαλύβδινο ιστό της γύρω από τη χώρα.

Έτσι, το νεκρό μέτωπο συνάντησε την αναμενόμενη θύελλα. Μόνη της η ΟΑΚΚΕ ήταν ένας στρατηγικά επικίνδυνος, αλλά ταχτικά εύκολος αντίπαλος για τη φασιστική ψευτοαριστερά, που είχε επικεφαλής της τον Περισσό και τον αντιεθνικιστικό ΣΥΝ. Η συντριπτική ιδεολογική κυριαρχία αυτών των δύο μηχανισμών εξουσίας μέσα στη βάση της επαναστατικής αριστεράς και του αναρχισμού, ιδιαίτερα η καπλησία και η αντιστροφή από αυτές κάθε αντιεθνικιστικού, δημοκρατικού και ταξικού συνθήματος, “σφράγιζε” ουσιαστικά την πολιτική απήχηση της ΟΑΚΚΕ μέσα σ’ έναν περιορισμένο κύκλο ανθρώπων.

Από την άλλη μεριά το “Ουράνιο Τόξο” ανησύχησε, με το πρώτο του κατέβασμα στις ευρωεκλογές του ‘94, τους αντιδραστικούς, αλλά στα μάτια τους έμενε, και ήταν σε μεγάλο βαθμό, ένα κίνημα μαζικό, με τοπικές ωστόσο διεκδικήσεις, όσο κι αν αυτές ήταν από τη φύση τους επαναστατικές και όσο και αν το κατέβασμα εκείνο είχε έναν πανελλαδικό χαρακτήρα. Ως τότε το Ουράνιο Τόξο δεν έκανε κεντρική πολιτική στην Ελλάδα.

Αυτά όλα τελειώσαν με το μέτωπο. Η ΟΑΚΚΕ και η γραμμή της έσπαγαν τον παλιό πολιτικό κλοιό. Το μίγμα ήταν εκρηκτικό και αντιμετωπίστηκε καθώς έπρεπε.

Αντιμετωπίστηκε συνολικά, αλλά αντιμετωπίστηκαν και οι επιμέρους συνιστώσες του. Κυρίως όμως επιχειρήθηκε η διάσπασή του.

Το κλίμα της συνολικής επίθεσης το έδωσε ο σοβινισμός με την παλιά, δοκιμασμένη κατηγορία της εθνοπροδοσίας και της πρακτορολογίας, που πιάνει εύκολα σ’ έναν πληθυσμό δίχως ενημέρωση, δουλεμένο χρόνια με την οι-

κουμενική επιθετική και φασιστική “εθνική στρατηγική” της τουρκοφοβίας και μακεδονοφοβίας. Η εικόνα για τις μάζες ήταν: “Οι Σκοπιανοί κατεβαίνουν στην Αθήνα”. Η αιχμή αυτού του είδους επίθεσης κατευθυνόταν ενάντια στο Ουράνιο Τόξο. Γι’ αυτή την προπαγάνδα η ΟΑΚΚΕ ήταν ένας απλός δούρειος ίππος, ένα ελεεινό γκρουπούσκουλο που για μερικούς ψήφους πουλούσε την πατρίδα του στον εχθρό. Η πρακτική συνέπεια αυτού του τύπου επίθεσης στο εκλογικό αποτέλεσμα ήταν η βία των ναζί της “Χρυσής Αυγής” και του “Στόχου” στο εκλογικό μας περίπτερο που το

κατέστρεψαν τρεις φορές τη νύχτα κάτω από τα μάτια της αστυνομίας, η απόπειρα τρομοκράτησης υποψηφίων μας στην ύπαιθρο, η εξαφάνιση του πακέτου των ψηφοδελτίων μας σε μερικές περιοχές, η ακύρωσή τους από σοβινιστές δικαστικούς με τη σύμφωνη γνώμη του “ακροατηρίου”, σε άλλες. Η επίθεση νοθείας στοίχισε αρκετούς ψήφους στο Συνδυασμό πέρα από το γενικό αρνητικό κλίμα που έφτιαξε.

Όμως μόνος του ο σοβινισμός δε θα κατάφερνε κάποια σοβαρή ζημιά στο μέτωπο. Γιατί ο σοβινισμός σαν τέτοιος είναι χρεοκοπημένος στη συνείδηση της προοδευ-

τικής και αριστερής μάζας, που είναι η πολιτική βάση του μετώπου μας. Χρειάζεται οπωσδήποτε η συνεισφορά των ειδικών σε τέτοια χτυπήματα, η συνεισφορά των σοσιαλφασιστών. Αυτοί άλλωστε είναι που έχουν τους πιο άμεσους και ζωτικούς λόγους να καθηλώσουν σε θέση μειοψηφίας την επαναστατική και δημοκρατική αριστερά. Πρόκειται για το ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ και την “αριστερά” του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή όλο το ρωσόδουλο μέτωπο.

Επικεφαλής τους στη συγκεκριμένη μάχη ήταν ο ΣΥΝ, επειδή αυ-

συνέχεια στη σελ. 2

ΕΚΛΟΓΕΣ

ΟΙ ΡΩΣΟΦΙΛΟΙ ΠΡΟΩΘΟΥΝ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΗ Ν.Δ

Το γενικό εκλογικό αποτέλεσμα δεν έκρυβε μέσα του καμία έκπληξη. Βγήκε κυβέρνηση το κόμμα που έκανε το εκλογικό πραξικόπημα γιατί η δική του “εθνική” στρατηγική είναι η “εθνική” στρατηγική όλης της αστικής τάξης και δυνάμωσαν όλα τα κόμματα που ηγούνται αυτής της στρατηγικής δηλαδή το ψευτοΚΚΕ, το ΔΗΚΚΙ, και πάνω απ’ όλα ο ΣΥΝ.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η “εθνική” στρατηγική είναι ουσιαστικά ο ρωσόφιλος αντιευρωπαϊσμός με ταυτόχρονη συμμετοχή στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι λοιπόν φυσικό να κερδίζει την εξουσία το μεγάλο αντιευρωπαϊκό κόμμα με ευρωπαϊκή πρόσοψη, το ΠΑΣΟΚ, και να δυναμώνει στο έπακρο το ρωσόδουλο κόμμα με ευρωπαϊκή εμφάνιση, ο ΣΥΝ. Αλλά και τα δύο φανατικότερα

και ανοιχτά αντιευρωπαϊκά και ρωσόφιλα κόμματα το ΔΗΚΚΙ και το ψευτοΚΚΕ βγαίνουν ενισχυμένα από τη μάχη. Οι χαμένοι αντίθετα της μάχης είναι τα δύο σοβινιστικά ρεύματα της αστικής τάξης, η εβερτική Ν.Δ και η ΠΟΛΑ που δεν μπορούν για εσωτερικούς κύρια λόγους να ξεκαθαρίσουν την πορεία τους. Ο σοβινισμός που δεν είναι απόλυτα υποταγμένος στη ρώσικη στρατηγική είναι καταδικασμένος να νικηθεί. Αυτό εκφράζεται σαν εσωτερική κρίση, ιδιαίτερα στην περίπτωση της Ν.Δ, που έχει μέσα της ισχυρό το φιλοδυτικό ρεύμα. Όσο για την ΠΟΛΑ, αυτή, παρά τη ρωσοδουλεία του ίδιου του Σαμαρά, είναι αιχμάλωτη της αρχικής εθνικιστικής ρητορείας του ηγέτη της που προσδιορίζει το χαρακτήρα της πολιτικής της βάσης, καθώς και της μεσοβέζικης στάσης της απέναντι

στην Ευρώπη. Αυτός λοιπόν ο μονοκόμματος παλιού τύπου σοβινισμός νικήθηκε στις εκλογές και νίκησε η πολυπρόσωπη και λεπτότερη ρώσικη ταχτική.

Όμως αυτή η νίκη δεν εκφράζεται τόσο στα νούμερα των ψήφων και στους αριθμούς των βουλευτών. Εκφράζεται κυρίως στους εσωτερικούς συσχετισμούς μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα. Είχαμε άλλωστε γράψει ότι αυτές οι εκλογές δεν θα αποφάσιζαν για το ποια θα ήταν η κυβέρνηση, αλλά για το ποιοι θα ήταν μετεκλογικά οι συσχετισμοί μέσα στα ίδια τα δύο κόμματα. Τα αποτελέσματα επαληθεύουν τις δυο βασικές εκτιμήσεις μας: Πρώτον ότι το εκλογικό πραξικόπημα, που έγινε σε συνεννόηση Σημίτη - Έβερτ, οδηγούσε σε κυριαρχία των αντίστοιχων ηγετικών ομάδων μέσα στα δύο κόμματα, και δεύτερον ότι σε περίπτωση ήττας του ο

Έβερτ είχε εξασφαλίσει την ηγεμονία του μέσα στη Ν.Δ. Πραγματικά μέσα στο ΠΑΣΟΚ σχεδόν συνεντρίβη η πιο δυτικόφιλη τάση του, η τάση Αρσένη, ενώ μειώθηκε πολύ η δύναμη της υπερσοβινιστικής τάσης Τσοχατζόπουλου. Αντίστοιχα εκσφενδονίστηκαν στα ύψη οι εισοδιστές της κλίμακας Λαλιώτη - Σκανδαλίδη - Γ.Παπανδρέου. Στη Ν.Δ, ο αντιευρωπαϊός Έβερτ κυριάρχησε στην πλειοψηφία των βουλευτών της Ν.Δ, δηλαδή και στο σημείο εκείνο που είχε προηγουμένα τη μεγαλύτερη αδυναμία.

Για τη μέθοδο αυτής της κυριαρχίας είχαμε μιλήσει στο προηγούμενο φύλλο. Με τον εκλογικό αιφνιδιασμό εξουδετερώθηκαν οι υποψήφιοι βουλευτές που ήταν εξαρτημένοι από τα ιδιωτικά και μεσαία τμήματα της αστικής τάξης και ευνοήθηκαν σε συνέχεια στη σελ. 3

Η ΔΙΑΚΟΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Είσοδος των Ναζί-Φίμωση του Μετώπου

Η Διακομματική που συγκάλεσε το Υπουργείο Εσωτερικών την Τετάρτη στις 11 του Σεπτεμβρίου ήταν ένας σταθμός στη μεταπολιτευτική πολιτική ιστορία. Ενώ φαινόταν σαν μια συνηθισμένη προεκλογική σύσκεψη ρουτίνας, είχε ένα βαθύ πολιτικό περιεχόμενο, γιατί σηματοδοτούσε μια νέα περίοδο πολιτικού αυταρχισμού.

Σ' αυτή τη διακομματική αναγορεύτηκε σε ισότιμο πολιτικό συνομιλητή όλων των κομμάτων και σε ισότιμο συμμετοχο των κρατικών θεσμών η ναζιστική "Χρυσή Αυγή". Ταυτόχρονα για πρώτη φορά μετά από 10 χρόνια ελαττώθηκε μέχρι σχεδόν εξάλειψης (5 λεπτά) ο χρόνος ομιλίας των μικρών κομμάτων, που έφτανε κατά μέσο όρο τα 45 λεπτά.

Ήταν ολότετα φυσικό η άνοδος της "Χρυσής Αυγής" σε επίπεδο κόμματος με όλα τα δικαιώματα εκπροσώπησης που μπορεί να έχει ένα μικρό κόμμα να συνδυάζεται με τον πραχτικό τηλεοπτικό υποβιβασμό στο ελάχιστο του συνασπισμού Ο-

ΑΚΚΕ - ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ.

Η διαφορά αυτής της Διακομματικής με τις προηγούμενες είναι ότι σ' αυτήν πρόεδρος είναι ο Υπουργός Εσωτερικών και όχι ο Υφυπουργός Τύπου, όπως γινόταν μέχρι σήμερα, και κυρίως ότι τώρα η Διακομματική είναι θεσμοθετημένη με νόμο σαν επίσημο πολιτικό όργανο και όχι άτυπο.

Στις παλιότερες συνεδριάσεις τα κόμματα πήγαιναν και συμμετείχαν στη Διακομματική κάτω από πίεση, ενώ μετά το '90, είχαμε την παρουσία στη Διακομματική όλων των μικρών κομμάτων με πανελλαδικό ή σχεδόν πανελλαδικό κατέβασμα στις εκλογές.

Έτσι η σημερινή θεσμοθετημένη παρουσία των μικρών κομμάτων στη διακομματική μπορούσε να εμφανιστεί σαν μια πράξη δημοκρατισμού της κυβέρνησης Σημίτη. Όμως δεν είναι. Και όχι μόνο γιατί η συμμετοχή των μικρών στη διακομματική γίνεται με τόσο καθυστερημένο

τρόπο, ώστε να μην υπάρχει πραχτικά παρά μόνο μια βδομάδα καιρός για την προβολή των θέσεών τους στην τηλεόραση, αλλά επειδή συμμετέχουν θεσμικά πια οι ναζιστές (καθώς και οι χουντικοί της ΕΠΕΝ).

Είναι έτσι φανερό ότι ο κύριος στόχος της θεσμοθέτησης δεν ήταν ο δημοκρατισμός, αλλά η κατοχύρωση της θέσης των ναζιστών, καθώς και των χουντικών μέσα σ' αυτή.

Η πιο τρανή απόδειξη γι' αυτό είναι ότι ο νόμος Σημίτη προβλέπει τη συμμετοχή στη διακομματική όλων των κομμάτων που κατεβαίνουν στις μισές περιφέρειες της χώρας ακριβώς για να μπορεί να συμμετέχει η "Χρυσή Αυγή". Αυτή πάσχει ακριβώς στο ότι δε βρίσκει πολλούς ανθρώπους που να είναι ταυτόχρονα πάνω από 25 χρόνων και κάτω από κάθε όριο πολιτικής αθλιότητας, ώστε να εκτεθούν ανοιχτά σαν υποψήφιοι του ναζισμού. Αυτή η αδυναμία της "ΧΑ" είχε

φανερωθεί στις Ευρωεκλογές του '94, όπου δεν μπόρεσε να βρει τους 25 υποψήφιους που χρειαζόταν για την τηλεόραση (εννοείται ότι παρ' όλ' αυτά το ΠΑΣΟΚ τους εξασφάλισε τηλεοπτικό χρόνο).

Έτσι μπήκε στο νόμο το όριο των υποψηφιοτήτων στις μισές περιφέρειες της χώρας (δηλ. 28 υποψήφιοι).

Η κυβέρνηση Λαλιώτη-Σημίτη φρόντισε να μην ανακοινώσει πουθενά τη σύνθεση της Διακομματικής αυτής, που έτσι κι αλλιώς θα συνερχόταν μόνο μία φορά, ώστε να μπει η "Χρυσή Αυγή" χωρίς να το μάθει κανείς.

Η ΟΑΚΚΕ και το Ουράνιο Τόξο χάλασαν αυτή την πλευρά του σχεδίου της βάζοντας ζήτημα "Χρ. Αυγής". Μ' αυτό τον τρόπο ξεσκεπάσαν όχι μόνο την κυβέρνηση, αλλά ΟΛΑ ανεξαιρέτα τα άλλα κόμματα, που συμπαρατάχθηκαν μαζί της στο κεφαλαϊώδες αυτό ζήτημα. Ιδιαίτερα ξεσκεπάστηκαν τα ψευτοαριστερά ΣΥΝ και

ψευτοΚΚΕ και τα ψευτοεπαναστατικά "Μαχόμενοι" και "Διαρρηχτές".

Έτσι ο εκπρόσωπος μας πήρε το λόγο αμέσως μετά την εισήγηση του Υπουργού προς τα 18 κόμματα και διάβασε την παρακάτω δήλωση που ύστερα κατέθεσε:

«Ο συνασπισμός της ΟΑΚΚΕ - Ουράνιου Τόξου θεωρεί απαράδεκτη τη συμμετοχή στη διακομματική επιτροπή του ναζιστικού κόμματος "Χρυσή Αυγή". Σε καμία ευρωπαϊκή χώρα δε θα ήταν νοητό να συζητούν και να συναποφασίζουν όλα τα κόμματα, σε μια έστω ελάχιστη βάση, πάνω σε ζητήματα δημοκρατικής έκφρασης, μαζί με ανοιχτούς υποστηρικτές του χιτλερισμού, του δοσιλογισμού, του ρατσισμού και του αντισημιτισμού.

Καλούμε τον Υπουργό Εσωτερικών να ανακαλέσει την πρόσκλησή του στο κόμμα αυτό και όλα τα κόμματα που συμμετέχουν στη διακομματική συνέχεια στη σελ. 6

ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

χρήμα, σε κράχτες και σε οργανωτές αυτοί που είχαν πίσω τους τον καθ'αυτό κομματικό μηχανισμό. Όμως υπήρξε και μια άλλη μέθοδος, συμπληρωματική της πρώτης. Ήταν η διαμόρφωση των ψηφοδελτίων έτσι, ώστε να κατέβουν οι προς εκκαθάριση βουλευτές με πολλούς άλλους υποψηφίους της ίδιας περιφέρειας για να διαμοιραστούν οι ψήφοι. Έτσι συνεντρίβη ο ευρωπαίος Ροκόφυλλος από τον Σημίτη, και έτσι εξουδετερώθηκε ο κυνηγός του σαμποταριστή Λαλιώτη, Τσιπλάκος από τον Έμπερτ.

Αν λοιπόν μπορούμε να περιγράψουμε με δύο λόγια το αποτέλεσμα θα μιλήσουμε ότι το ΠΑΣΟΚ εγχειρίστηκε από τον Συνασπισμό ώστε να μετατραπεί σε "κεντροαριστερά" (αριστερά σε αυτή τη φρασεολογία σημαίνει άκρα δεξιά), η δε Ν.Δ. εγχειρίστηκε από τον Έμπερτ έτσι ώστε να μετατραπεί σε ΠΑΣΟΚ. Η κυρίως εσωκομματική διάσταση των εκλογών είναι εκείνη που κάνει το εκλογικό αποτέλεσμα να μεταφράζεται επίσης σε μια εσωκομματική σύγκρουση, εκείνη της Ν.Δ.

Από αυτές τις εκλογές δεν θα μείνει στη μνήμη ο πρωθυπουργός, γιατί αυτός δεν άλλαξε, αλλά θα μείνει η βαθιά και αξεπέραστη κρίση μέσα στη Ν.Δ., που ίσως εκφραστεί με ένα νέο πρόεδρο.

Η ΠΑΛΗ ΣΤΗ Ν.Δ

Η φασιστική κλίκα Έμπερτ θα προτιμούσε να μην έχει πάλι η Ν.Δ. πρόεδρο τον ίδιο αποτυχημένο αρχηγό. Γι' αυτό από την κλίκα έπεσε στο τραπέζι το όνομα του α-

νοιχτά ρωσόφιλου Κ.Καραμανλή. Όμως αυτό το όνομα συνάντησε την ομόφωνη άρνηση των διασπασμένων δυτικόφιλων της Ν.Δ., Μπακογιάννη, Σουφλιά, Μάνου. Έτσι η κλίκα βγάζει μπροστά τον ίδιο τον αρχηγό της, τον Έμπερτ, που ανοιχτά κοροΐδευε τον κόσμο με την «παραίτησή» του.

Αυτό κανονικά θα σήμαινε διάσπαση της Ν.Δ. και δημιουργία μητσοτακικού κόμματος αφού ο Έμπερτ, όπως είπαμε, ελέγχει το στενό κομματικό μηχανισμό και τους βουλευτές. Το πρόβλημα όμως είναι ότι η ευρωπαϊόφιλη αστική τάξη, δε συσπειρώνεται πίσω από το Μητσοτάκη και ζητάει μια συμβιβαστική λύση με τον Έμπερτ και τους σοσιαλφασίστες του ΠΑΣΟΚ, του ψευτοΚΚΕ, του ΔΗΚΚΙ και του ΣΥΝ. Καταλαβαίνει ότι δε μπορεί να κυβερνήσει μόνη της, δίχως την ανοχή αυτού του αληθινού πλέον καθεστώτος της χώρας, που διαθέτει το στρατό, την «εθνική στρατηγική», τα συνδικάτα και τη μέση ιδεολογική και πολιτική συνείδηση των μαζών.

Αυτή η διάθεση εκδηλώνεται με την υποστήριξη μέσα στη Ν.Δ. εκείνων των τάσεων που συμβιβάστηκαν με τον φασίστα Έμπερτ, δηλαδή των τάσεων Μάνου και Σουφλιά. Αυτοί οι τελευταίοι μην έχοντας καταλάβει τίποτα από την αληθινή φύση του εσωκομματικού πολέμου στη Ν.Δ. έχουν τη γελοία αυταπάτη ότι μπορούν να γίνουν πρόεδροι της. Ο Μητσοτάκης αντίθετα που έχει καταλάβει τα πιο πολλά, (αλλά όχι το βασικότερο, ότι δηλ. ο Έμπερτ έχει πίσω του μια υπερδύναμη), συγκρούεται μετωπικά με τον

Έμπερτ. Όμως η ιστορία ζητάει τώρα απ' αυτόν να είναι κάτι πολύ περισσότερο απ' ότι μπορεί, δηλαδή, ένας θλιβερός έλληνας αστός πολιτικάντης. Του ζητάει να κάνει διάσπαση και να ηγηθεί μικρού κόμματος που για να πάρει εξουσία θα χρειαστεί σύγκρουση με όλο το κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό. Δεν είναι τυχαίο που το νέο σύνθημα του Λαλιώτη είναι: «Όχι στη διάσπαση της Ν.Δ.» (Αυριανή, Ρέπας κ.α.).

Μια τέτοια λοιπόν διάσπαση θα την άντεχαν το πολύ ο Ανδριανόπουλος ή ο Παπακωνσταντίνου. Δεν είναι τυχαίο ότι στον τύπο της Ν.Δ. έχει ήδη μείνει μόνος του ο *Αδέσμευτος Τύπος* στο αντιεβερτικό στρατόπεδο, δίχως όμως και αυτός να μπορεί ανοιχτά να στηρίζει τον Μητσοτάκη. Η αληθινή αδυναμία της πιο δημοκρατικής τάσης της Ν.Δ. βρίσκεται στο βάθος στην ουσιαστική μετεκλογική εξουδετέρωση της εσωκομματικής αντιπολίτευσης μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Με ενιαίο το ΠΑΣΟΚ η στενοκέφαλη μεσαία στελεχική μάζα της Ν.Δ. δύσκολα θα επιτρέψει μια διάσπαση της Ν.Δ. Αυτό το ξέρει καλά η φράξια Έμπερτ που έχει τη στρατηγική ηγεμονία μέσα σ' αυτό το κλαστικό κόμμα της κοινωνικής καθυστέρησης και ρισκάρει τη διάσπαση.

Η ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Η ήττα των Αρσένη και Τσοχατζόπουλου δεν ήταν τόσο στο βουλευτικό τους μετεκλογικό ισοζύγιο, αλλά στο ότι δέχτηκαν, ο πρώτος να γίνει από στρατηλάτη νηπιαγωγός και ο δεύτερος να συμμαχήσει με το

Σημίτη ενάντια στον πρώτο.

Η απόλεια του στρατού από το φιλονατοϊκό Αρσένη και το πέρασμα του στην πιο αντιδυτική και ρωσόφιλη πλευρά του πασοκικού εθνικισμού αποτελεί ένα ιστορικό σημείο στη μεταπολιτευτική ιστορία. Τώρα θα δούμε αν ο ελληνικός στρατός θα δεχτεί τις αγορές ρώσικων όπλων και τον ελλιμενισμό των ρώσικων πολεμικών στα νησιά του Αιγαίου όπως απαιτεί επίμονα τον τελευταίο χρόνο το Κρεμλίνο.

Αυτή η στροφή στην εξωτερική πολιτική της χώρας έχει περιθώριο να ολοκληρωθεί στο διάστημα που πρόεδρος των ΗΠΑ θα είναι ο Κλίντον. Από την άλλη μεριά στο εσωτερικό πολιτικό μέτωπο, οι λαλιωτικοί θα χώνονται δραστήρια μέσα στο κράτος ακριβώς στο κενό που αφήνει ο Τσοχατζόπουλος στο υπουργείο Εσωτερικών. Ήδη όλοι οι δικοί του περιφερειάρχες είναι υπ' ατμόν. Βέβαια και σ' αυτή τη βρομοδουλειά του Λαλιώτη υπάρχει κάλυψη. Τα χτυπήματα στην τσοχατζοπουλική φράξια θα φαίνονται ότι προέρχονται από τον πιο «Ευρωπαίο» όλου του ΠΑΣΟΚ, τον Παπαδόπουλο. Αυτός φαίνεται ενισχυμένος. Όμως στην πραγματικότητα είναι τώρα πολύ πιο ακίνδυνος απ' ότι ήταν στο υπουργείο Οικονομικών όπου αμυνόταν στις πιέσεις των συντεχνιών του ψευτοΚΚΕ, του Λαλιώτη και του ΣΥΝ, κρατώντας πάντα ανοιχτή τη δυνατότητα της σύγκλισης. Ο Παπαντωνίου που παίρνει τη θέση του, είναι κοντά στην Ευρώπη αλλά θέλει να τα έχει καλά και

με τους εθνικοσοσιαλιστές. Να λοιπόν ποια είναι η νέα κυβέρνηση. Μια θέση όλοι πιο δεξιά, μια θέση δηλαδή πιο κοντά στη Ρωσία. Ο Τσοχατζόπουλος διώχνει τον Αρσένη, ο Παπαδόπουλος διώχνει τον Τσοχατζόπουλο, ο Παπαντωνίου διώχνει τον Παπαδόπουλο και ο καθένας θα τα βάλει μ' αυτόν που του πήρε τη θέση. Έτσι ο διπλοπρόσωπος Λαλιώτης θα συνεχίσει να κρατάει το χρυσό ρόλο του ουδέτερου, τον υπεράνω φραξιών, ενώ θα προχωράει τα πόνια του παντού μέσα στον κομματικό και κρατικό μηχανισμό στρέφοντας πάντα τους εχθρούς του τον ένα ενάντια στον άλλο. Την ίδια στιγμή θα φροντίζει ν' ανοίγει τις πύλες του ΠΑΣΟΚ και του κράτους στους επελαύνοντες κνίτες του ΣΥΝ.

Αυτή όλη η εφιαλτική πορεία της εξάρτησης και του σαμποτάζ δε θα μπορεί ωστόσο να είναι αδιατάρακτη. Η βασική της αδυναμία είναι ότι στηρίζεται στη συνωμοσία, δηλαδή στη δράση μιας μειωμένης αντιδραστικής. Μια τέτοια δραστηριότητα είναι νικηφόρα όσο δεν έχει ξεπηδήσει μια δύναμη, έστω και μικρή, που μπορεί να μιλήσει στη μεγάλη μάζα και να εκφράσει τη δικιά της δυσάρεσκα. Σε τέτοιες περιπτώσεις μια τέτοια μικρή δύναμη μπορεί να γίνει καταλύτης και ν' αποκτήσει έτσι εκατονταπλάσιο βάρος από εκείνη που της αναλογεί με την απλή αριθμητική. Το μέτωπο του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ και της ΟΑΚΚΕ μπορεί και πρέπει να παίζει το ρόλο αυτού του καταλύτη.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 5

όλοι οι ψευτοαριστεροί, με πρώτο το Συνασπισμό, άρχισαν να ανακαλύπτουν τη “Σλαβομακεδονία και τους Σλαβομακεδόνες”, τις “λιγότερο διαδεδομένες γλώσσες” και ότι άλλο μπορούσαν να ανακαλύψουν για να αρνηθούν αυτή την πραγματικότητα: α) πως δηλαδή υπάρχει μακεδονικό έθνος, που το ελληνικό πολιτικό κατεστημένο δεν αναγνωρίζει την ύπαρξή του και β) πως εθνικά μακεδόνικος πληθυσμός ζει καταπιεζόμενος μέσα στα όρια της ελληνικής επικράτειας με ευθύνη τόσο της “μεγάλης” όσο και της “μικρής” αριστεράς.

Βρισκόμενοι μπροστά σ’ αυτή την κατάσταση, με κείμενο στη ΖΟΡΑ, τ.7. (4/1995), το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ τοποθετήθηκε καθαρά με το άρθρο “Αντιμακεδονικές προθέσεις: η σλαβομακεδονοποίηση των Μακεδόνων” και δήλωσε “καθαρά έτσι ώστε να επιλέξει το μελλοντικό πεδίο της παρεξήγησης”, ότι, όσο το αφορά, «ουδεμία πολιτική σχέση έχει με “δίγλωσσους”, “σλαβόφωνους”, “σλαβομακεδόνες” και άλλους τινάς...» και διακήρυξε για μια ακόμη φορά πως αποτελεί “την οργανωμένη πολιτική έκφραση των κατά το έθνος Μακεδόνων στην Ελλάδα”, με “βασική διαπραγματεύτη θέση και λόγο ύπαρξης” το “δικαίωμα της ισο-

πολιτείας των Μακεδόνων εντός των ορίων της ελλαδικής επικράτειας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης”.

Από τότε μέχρι και σήμερα καμία πολιτική οργάνωση ή κόμμα, με μόνη τιμητική εξαίρεση για την ελληνική αριστερά την ΟΑΚΚΕ, δεν πήρε καθαρή θέση και δε μας υποστήριξε. Αντίθετα, εξαπολύθηκε ένας βρώμικος πόλεμος ψιθύρων εναντίον του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ και πολιτικής απομόνωσης. Η κατηγορία που μας βάραινε ήταν ότι “είμαστε εθνικιστές”. Δες και η αυτάρεσκα επονομαζόμενη “διεθνιστική αριστερά” επιθυμούσε να κόψει όλες τις γέφυρες του εθνικού μακεδονικού κινήματος με τους πραγματικά δημοκράτες πολίτες της χώρας και να το σπρώξει στον εθνικισμό.

Και τότε το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ προχώρησε σε μία πολιτική απόφαση ιστορικού χαρακτήρα όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά για όλη τη βαλκανική και την ανατολική Μεσόγειο. Οι εθνικά καταπιεσμένοι υψώθηκαν σε αυθεντικά διεθνιστική πρωτοπορία και μαζί με την ΟΑΚΚΕ, τη μόνη πραγματικά διεθνιστική κομμουνιστική οργάνωση που αναδείχθηκε τα τελευταία χρόνια στη χώρα, υπέγραψαν μια πολιτική συμφωνία έξι θέσεων και συγκρότησαν ένα δημοκρατικό μέτωπο που:

α) Υπερασπίζεται την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και τη συμμετοχή της στην Ε.Ε. επειδή στις δοσμένες παγκόσμιες και τοπικές συνθήκες αυτή δημιουργεί τις ευνοϊκότερες προϋποθέσεις για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα.

β) Παλεύει για ειρηνικές και φιλικές σχέσεις με όλες τις γειτονικές χώρες στη βάση των δημοκρατικών αρχών της ειρηνικής συνύπαρξης, δηλαδή της μη επέμβασης στα εσωτερικά, του σεβασμού της κρατικής κυριαρχίας, της ισοτιμίας και του αμοιβαίου οφέλους. Σε αυτή τη βάση υποστηρίζει την άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και καταγγέλλει την υποστήριξη που παρέχει ο ελληνικός εθνικισμός στο σέρβικο επεκτατισμό για το διαμελισμό και την εθνοκάθαρση στη Βοσνία.

γ) Καταγγέλλει ότι απέναντι στην Τουρκία ακολουθείται σήμερα πολιτική κατασκευής εχθρού. Θεωρεί πως καμιά από τις διαφορές δε συνιστά απειλή σε ζωτικά κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας και ότι αυτές οι διαφορές έχουν υπερεξογκωθεί από τους εθνικιστές των δύο χωρών και μπορούν και πρέπει να λυθούν ειρηνικά. Καταγγέλλει ότι η ίδια πολιτική κατασκευής εχθρού -πέρα από κάθε λογική- α-

κολουθείται σήμερα απέναντι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και απαιτεί πολιτική ειρήνης και φιλίας με τις δύο χώρες. Καταδικάζει την υπερεξοπλιστική υστερία, που αποτελεί το μεγαλύτερο παράγοντα οικονομικής αφαίμαξης της χώρας και του λαού.

δ) Καταγγέλλει τη βάνουση καταπίεση των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων σαν τη μεγαλύτερη έκφραση πολιτικού αυταρχισμού σ’ αυτή τη χώρα. Απαιτεί την αναγνώρισή τους, όπως και την αναγνώριση των Βλάχων και την παραχώρηση σε αυτούς όλων των δικαιωμάτων που προκύπτουν από τις διεθνείς συνθήκες. Ακόμα καταδικάζει την καταπίεση κάθε άλλης εθνικής και θρησκευτικής, συλλογικής και ατομικής έκφρασης.

Πιστεύει πως η πάλη για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα, μέρος της οποίας είναι η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εθνικά καταπιεσμένων, είναι υπόθεση όλων των πολιτών της χώρας, προϋποθέτει το χτύπημα κάθε εθνικής διάκρισης και την ανάπτυξη της πιο στενής αλληλεγγύης.

Αντιτίθεται στη χρησιμοποίηση αυτής της πάλης για εξωτερικές κρατικές επεμβάσεις και τυχόν αμφισβήτηση υφιστάμενων κρατικών συνόρων.

ε) Απαιτεί το άμεσο και δίχως όρους δικαίωμα επαναπατριsmού των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων και το σταμάτημα της αφαίρεσης της ιθαγένειας των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων που ζουν στο εξωτερικό. Παράλληλα καταγγέλλει τη συνέχιση της πολιτικής από το ελληνικό κράτος της επιλεκτικής δημογραφικής αλλοίωσης των περιοχών όπου ζουν οι εθνικά Μακεδόνες.

στ) Αγωνίζεται ενάντια σε κάθε μορφή κοινωνικής αδικίας, σε κάθε ρατσισμό και σε κάθε διάκριση σε βάρος του εργαζόμενου λαού, των ελλήνων και ξένων εργατών. Υπερασπίζεται, τέλος, τον αγώνα του λαού και το δικαίωμά του να ζησει ανθρώπινα ενάντια στη ραγδαία οικονομική του εξαθλίωση.

Αυτές είναι οι θέσεις του δημοκρατικού μετώπου της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ, κύριοι της ΕΠΟΧΗΣ. Αν διαφωνείτε και έχετε πολιτικά επιχειρήματα, αντιπαρατεθείτε σε αυτές, σταματήστε να πετάτε λάσπη από το “προεκλογικό μπαλόνι” σας σε όσους αγωνίζονται και να χρησιμοποιείτε ανθρωπάκια που κρύβονται πίσω από ψευδώνυμα για να μας χτυπήσετε.

Δημήτρης Λιθοξόου
μέλος του Κ.Σ. του
Ουράνιου Τόξου

Η ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 3

να απαιτήσουν τον αποκλεισμό της “Χρ. Αυγής” από αυτήν.

Αθήνα, 11-9-96»

Στη συνέχεια ο σ. κατέληξε με την εξής προφορική τοποθέτηση: “Αν η σημερινή Διακομματική αποφασίσει την παραμονή των ναζιστών σ’ αυτή τη συζήτηση, τότε παίρνει ιστορική ευθύνη απέναντι στην Ελλάδα, αλλά και την Ευρώπη”.

Μετά απ’ αυτή τη δήλωση έπεσε μια παγερή σιωπή.

Κανένα κόμμα δεν υποστήριξε την έκκληση της ΟΑΚΚΕ, ενώ ο εκπρόσωπος της “Χρ. Αυγής” ούτε άνοιξε το στόμα του.

Ο υπουργός, ονόματι Σκουρής, ένας έμπειρος νεοδεξιός, όπως αποδείχτηκε στη συζήτηση, απάντησε ότι υπάρχει νόμος, ο νόμος δε βλέπει ποιοτικές διαφορές ανάμεσα στα κόμματα και σύμφωνα μ’ αυτόν νόμιμα βρίσκεται εκεί η “ΧΑ” και κάλεσε στη συνέχιση της συνεδρίασης.

Όλοι έσκυψαν ανακουφισμένοι στα χαρτιά τους, ενώ ήξεραν καλά ότι η συμμετοχή της “Χρ.Αυγής” κουρελιάζει τον ανώτερο νόμο, που είναι το Σύνταγμα, και ότι σε κάθε περίπτωση κανένα κόμμα δεν εμποδίζονταν από το να καταδικάσει

τη “ΧΑ” μέσα στη σύσκεψη.

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο αντέδρασε η “Μαχόμενη Αριστερά”.

Ο εκπρόσωπος του συνδυασμού μας αποτάνθηκε μόνο στον εκπρόσωπό της Δεσύλλα πριν την έναρξη της διακομματικής για ένα συντονισμό στην καταγγελία της “ΧΑ”, στο βαθμό που δεν είχε τίποτα να προτείνει στους σοβινιστές του ΑΣΚΕ και τους σοσιαλφασίστες του Μ-Λ ΚΚΕ. Ο Δεσύλλας λοιπόν απάντησε με προκλητικό τρόπο ότι σ’ αυτή τη διακομματική είχε να ασχοληθεί με σοβαρότερα πράγματα (!) από τη “ΧΑ”.

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Η σοβαρή δουλειά της “Μαχόμενης” ήταν να δουλέψει για τη δικιά της άνοδο στο αστοφασιστικό μπλοκ της τηλεόρασης, ποδοπατώντας τους μικρότερους συνδυασμούς, με τους οποίους ως τα τώρα είχε κοινή μοίρα.

Η διαδικασία είχε δουλευτεί προσεχτικά από το ΠΑΣΟΚ, το ΣΥΝ και το ραδιοτηλεοπτικό συμβούλιο, που ελέγχεται από τα σάπια έξι κόμματα, ώστε να φιωθούν.

Όλοι αυτοί δεν εκδήλωσαν

αρχικά τις προθέσεις τους και άφησαν πρώτα να μιλήσουν οι “μικροί”, που ζήτησαν χοντρικά ένα χρόνο λίγο μεγαλύτερο από τις ρυθμίσεις των προηγούμενων εκλογικών αναμετρήσεων (τα 3 δηλ. δεκαπεντάλεπτα στην ΕΡΤ).

Στη συνέχεια, αρχίζοντας από το ΣΥΝ και το ραδιοτηλεοπτικό, πέρασαν στη δηλητηριώδη τους “άποψη”. Αυτή ήταν, όπως αποδείχτηκε, η προειλημμένη απόφαση και έκρυβε μέσα της την απάτη.

Η “άποψη” αυτή ήταν να μιλήσουν οι μικροί όχι 45 λεπτά, όπως παλιά, αλλά... 65. Αυτό θα γινόταν ως εξής: Θα μιλούσαν σε κάθε κανάλι από 5 λεπτά και στα κρατικά και στα ιδιωτικά. Και παρουσίασαν αυτή την “άποψη” σαν μεγάλη δημοκρατική καινοτομία.

Από εκείνη τη στιγμή άρχισαν οι αντιδράσεις. Τότε η “Μαχόμενη” ζήτησε να αντιμετωπισθεί με ιδιαίτερο τρόπο “γιατί ήταν μέτωπο, γιατί είχε πολιτικό βάρος, γιατί ήταν παλιά και γιατί είχε 200 υποψήφιους βουλευτές”. Όταν τη ρώτησαν αν ζητάει ειδική ρύθμιση για τον εαυτό της είπε όχι, αλλά όλη της η τοποθέτηση ήταν να διασωθεί μόνη της ελεεινά αφήνοντας τους άλλους ακάλυπτους.

Πραγματικά, ανταμείφθηκε.

Ο υπουργός Εσωτερικών και ο υφυπουργός Τύπου Κώνστας έκλεισαν στα γρήγορα τη διακομματική λέγοντας ότι θα ανακοίνωναν σύντομα την απόφασή τους.

Και αυτή η απόφαση έδινε τα πάντα στους έξι μεγάλους, μισή ώρα στη “Μαχόμενη”, βάζοντάς τη σε νέα κατηγορία, και πέντε λεπτά στους μικρούς, οπότε και στην ΟΑΚΚΕ - Ουράνιο Τόξο. Το 45λεπτο είχε καταργηθεί.

Το τέχνασμα αυτό του υπουργείου και των συμμάχων του, και πιο ειδικά των Πανταγιάδων, που ελέγχουν την κατάσταση από το παρασκήνιο, είχε σαν στόχο ειδικά το συνδυασμό μας, γιατί αυτός βρίσκεται σε μετωπική σύγκρουση με όλη την εθνοφασιστική γραμμή των μεγάλων ιδιωτικών καναλιών. Έτσι μπορούν να προβάλλουν όποιον θέλουν από τους μικρούς και να πνίξουν όποιον αντιπαθούν. Το πνίξιμο έγινε με τη μέθοδο της ακατάλληλης ώρας όπου έριξαν τα πεντάλεπτα. Αλλά θα μπορούσε να γίνει και πιο ωμά.

Είναι χαρακτηριστικός απ’ αυτή την άποψη ο τρόπος με τον οποίο κόπηκε την τελευταία στιγμή από το ραδιοσταθμό Flash μια εκπομπή του δημοσιογράφου Οικονομέα, στην οποία

θα συζητούσε ο συνδυασμός μας με το ΑΣΚΕ την Τετάρτη στις 11 του Σεπτεμβρίου. Στην ίδια εκπομπή του ίδιου δημοσιογράφου, όπως μάθαμε, την προηγούμενη μέρα είχε μεταδοθεί η συζήτηση της “Μαχόμενης” με το Μ-Λ ΚΚΕ ενώ αργότερα ο ίδιος δημοσιογράφος κάλεσε την ΑΣΚΕ μόνη της για συζήτηση.

Για μας, όπως και για κάθε δημοκρατικό άνθρωπο, οι ομιλίες στα δύο κρατικά κανάλια έχουν το χαρακτήρα της ασφαλιστικής δικλείδας.

Η μείωση του χρόνου στα κρατικά κανάλια στα 5 λεπτά (και μάλιστα μόνο στην ΕΡΤ 2) είναι μια ενέργεια αντιδημοκρατικής οπισθοδρόμησης που οπωσδήποτε δε θα μείνει αναπάντητη.

Όπως δεν θα μείνει αναπάντητη η πλήρης νομιμοποίηση των χιτλερικών της “Χρ. Αυγής”.

Όσο οι σοσιαλφασίστες θα ανευβαίνουν στην εξουσία, τόσο θα δυναμώνει και η αντίσταση του λαού απέναντί τους. Το ίδιο το μέτωπο ΟΑΚΚΕ - ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ είναι η πρώτη πολιτική έκφραση αυτής της αντίστασης.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ο ΜΑΟΪΣΜΟΣ

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ-ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Στις 9 του Σεπτεμβρίου στα 1976, πριν ακριβώς από 20 χρόνια, έπαυε να χτυπάει η καρδιά του μεγαλύτερου επαναστάτη, του μεγαλύτερου μαρξιστή της εποχής μας.

Του Μάο Τσε Τουνγκ!

Στα 20 χρόνια από το θάνατό του τιμάμε αυτό το γίγαντα της σύγχρονης επαναστατικής σκέψης μένοντας σταθερά στο δρόμο της πάλης που ο ίδιος χάραξε για το σύγχρονο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.

Όπως ο λενινισμός ανέπτυξε παραπέρα το μαρξισμό στην εποχή του ιμπεριαλισμού και της προλεταρικής επανάστασης, έτσι και ο Μαοϊσμός είναι η παραπέρα ανάπτυξη του μαρξισμού-λενινισμού στην εποχή της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Η θεωρητική αυτή εμβάθυνση που έδωσε νέα πρακτική πολιτική γνώση και δύναμη στο παγκόσμιο προλεταριάτο συμπυκνώνεται στη θεωρία του για τη συνέχιση της ταξικής πάλης στις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Ο Πρόεδρος Μάο μέσα απ' αυτή τη θεωρία έλυσε πρακτικά πολιτικά το ζήτημα της πάλης για τη σταθεροποίηση της πολιτικής εξουσίας του προλεταριάτου. Η πάλη αυτή είναι μια σκληρή, επίμονη και καθημερινή ταξική πάλη

του νικηφόρου προλεταριάτου με την αστική τάξη που διεξάγεται ολόπλευρα και παίρνει όλες τις μορφές.

«Κάνουμε τη σοσιαλιστική επανάσταση και δεν ξέρουμε πού είναι η αστική τάξη. Είναι μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα».

Σ' αυτά τα λόγια του Μάο Τσε Τουνγκ βρίσκεται όλο το βάθος της θεωρητικής και πρακτικής τόλμης του μαοϊσμού. Το πολιτικό σύστημα της δικτατορίας του προλεταριάτου δε δίνει τη δυνατότητα στην ηττημένη αστική τάξη να συγκροτήσει τα δικά της πολιτικά κόμματα. Απ' την άλλη πλευρά, αναγκαστικά οι ίδιες οι σχέσεις παραγωγής για μια περίοδο αναπαράγουν την αστική τάξη, ενώ στο εποικοδόμημα για μια αρκετά μεγάλη περίοδο οι αστικές ιδέες έχουν τεράστια επίδραση και δύναμη.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες αποτελούν τη βάση πάνω στην οποία αναπτύσσεται αναπόφευχτα ο ρεβιζιονισμός μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα. Και ο ρεβιζιονισμός δεν είναι τίποτα άλλο από τη θεωρία και την πολιτική της αστικής τάξης, ιδιαίτερα της νέας αστικής τάξης που γεννιέται μέσα στο ίδιο το κομμουνιστικό κόμμα. Είναι εκείνα τα κομματικά και κρατικά

στελέχη που διευθύνουν τα κρατικοποιημένα μέσα παραγωγής που αποχτούν έτσι τεράστια πολιτική και οικονομική δύναμη και μέσα από τον αστικό εκφυλισμό τους αναδείχονται σε νέους δυνάστες για την εργατική τάξη και το λαό.

Η πάλη για τη σταθεροποίηση της δικτατορίας του προλεταριάτου δεν είναι τίποτα άλλο από την πάλη ενάντια σ' αυτή τη νέα αστική τάξη, ενάντια στο ρεβιζιονισμό.

Και μια τέτοια πρωτοφανέρωτη επανάσταση εξάπευσε ο Μάο Τσε Τουνγκ στην Κίνα, τη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση.

Μια επανάσταση τόσο πολύπλοκη και καθοριστική για την πορεία του επαναστατικού κινήματος, που μέχρι τότε δεν είχε γνωρίσει το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Η ήττα αυτής της επανάστασης ήταν που έφερε στην εξουσία στη σοσιαλιστική Κίνα τη νέα αστική τάξη και μετέτρεψε τη μεγάλη κόκκινη χώρα του Μάο Τσε Τουνγκ σε μια μαύρη σοσιαλϊμπεριαλιστική χώρα, φυλακή και κάτεργο για όλο τον κινέζικο λαό.

Όμως όπως η ήττα του προλεταριάτου στη Σοβιετική Ένωση δεν αναιρεί την ουσία της επανα-

στατικής σκέψης του Λένιν για τη δυνατότητα της νίκης της επανάστασης σε μια χώρα στην εποχή του ιμπεριαλισμού, όπως δεν αναιρεί την πάλη για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού που έδωσε ο Στάλιν για μια μακριά περίοδο, έτσι ακριβώς και η ήττα της Πολιτιστικής Επανάστασης δεν αναιρεί τη ορθότητα της επαναστατικής θεωρίας για τη συνέχιση της επανάστασης του Μάο Τσε Τουνγκ.

Αντίθετα, την επαληθεύει!

Γιατί αποδείχνει μέσα από την αρνητική εμπειρία ολοφάνερα πλέον τους εχθρούς του προλεταριάτου σε κάθε φάση ανάπτυξης του επαναστατικού κινήματος και τις μεθόδους για τη συντριβή τους.

Είναι σήμερα επιβεβαιωμένο μέσα από χρόνια σκληρής ταξικής πάλης, μέσα από νίκες και ήττες, μέσα από θετική και αρνητική εμπειρία, πως το παγκόσμιο προλεταριάτο έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό εμπειρίας, που οπλισμένο με την καθοδηγητική ιδεολογία του Μαρξισμού-Λενινισμού-Μαοϊσμού μπορεί να δοκιμάσει τη νέα έφοδό του στον ουρανό, στο νέο κύμα των επαναστάσεων που θα ξεσπάσουν αναπόφευχτα. Μέσα σ' αυτές θα ξεχωρίσει για τους λαούς το πραγματικά επαναστατικό κόκκινο από το ψεύτικο κόκκινο

της σημαίας του σοσιαλφασισμού.

Ο σοσιαλφασισμός, που γέννησε η νέα αστική τάξη στο Κρεμλίνο για χρόνια ολόκληρα και αργότερα στο Πεκίνο, λέρωσε και συκοφάνησε πλατιά μέσα στις λαϊκές μάζες τις πανανθρώπινες αξίες του κομμουνισμού. Ταύτισε τα μεγάλα ιδανικά και τον ανώτερο πολιτισμό της σοσιαλιστικής ιδεολογίας με το φασισμό και τη βαρβαρότητα της ψευτοαριστεράς. Κόντρα σ' αυτή τη βαρβαρότητα, ο μαοϊσμός δείχνει το δρόμο για να σηκωθούν και πάλι ψηλά οι κόκκινες σημαίες, ακόμα πιο κόκκινες και πιο ελπιδοφόρες για την εργατική τάξη και τους λαούς απ' ό,τι την προηγούμενη περίοδο.

Γιατί ο μαοϊσμός διδάσκει την εξέγερση ενάντια στον κομματικό γραφειοκράτη, τον κομματικό δυνάστη του λαού, ενάντια στο αποσπασμένο από τις μάζες "κομματικό ιερατείο", την εξέγερση ενάντια σε κάθε καταπίεση και εκμετάλλευση απ' όπου και αν προέρχεται.

Στα 20 χρόνια από το θάνατο του Μάο Τσε Τουνγκ ο Μαοϊσμός παραμένει η φωτεινή ελπίδα όλων των καταπιεσμένων! Ο Μαρξισμός-Λενινισμός-Μαοϊσμός καθοδηγητική ιδεολογία του παγκόσμιου προλεταριάτου!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΛΑΣΠΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

συνέχεια από τη σελ. 8

στην οικία του «ακτιβίστα» Πασση για συνεργασία στις εκλογές της 22ας Σεπτεμβρίου. Όλα ήταν προετοιμασμένα μεταξύ Ληθοξόου-Βοσκόπουλου-Πασση και απλώς κάποιιο άλλοι που φέρονται ως μέλη, κλήθηκαν να επιβεβαιώσουν τα προαπο-φασισμένα.

Τελικά ο «Βρακάν-Διάβολος» Πασσης όπως αντάρσεκα θέλει να λέγεται, έβγαλε την ουρά του έξω, «διαφώνησε» και γι' αυτό δεν κατέβηκε και ως υποψήφιος στις εκλογές! Όλα τα παραπάνω και η εν λευκό στήριξη του «πατερούλη» των μειονοτήτων κ. Ληθοξόου από τον κ. Πασση και Βοσκόπουλο ακόμη περισσότερο ερωτηματικά μας δημιουργούν και σύντομα θα λογοδοτήσουν.

Ενεργό μέλος του «Ουράνιου Τόξου», που ήταν στη συνάντηση προβληματίστηκε με τη θέα των μακρυμάλληδων «εξτρεμιστών» της «ΟΑΚΚΕ» έλαβε πολλές φορές το λόγο να πει τις απόψεις του γιατί διαφωνεί, αλλά ο κ. Βοσκόπουλος δεν τον άφησε να ολοκληρώσει γιατί έβλεπε τα σχέδια του χαλούσαν. Δυστυχώς οι οδηγίες του «πατερούλη» Βοσκόπουλου πέρασαν με 11 ψήφους έναντι 5. Κάποιοι σωστοί Μακεδόνες, που μπλέχθηκαν χωρίς να καταλάβουν, είπαν ότι με την απόφασή τους δικαιώθηκε ο παπα-Νικόδημος και ο Σιδηρόπουλος. Εμείς, θλιβόμεθα, που

επαληθευθήκαμε, χαϊρόμαστε όμως ότι τα σκοτεινά σχέδια Ληθοξόου-Βοσκόπουλου-Πασση, γρήγορα αποκαλύφθηκαν και ο Μακεδονικός λαός θα τους καταψηφίσει και προπάντων θα καταλάβει ποιοι του λένουν την αλήθεια και ποιοι τον εξαπατούν και καπηλεύονται τους πόθους τους για Εθνικά Δικαιώματα και Δικαιοσύνη. Τέλος ευχόμεθα σύντομα να συνέλθουν και να καταλάβουν τα λάθη τους κάποιοι εγκλωβισμένοι σωστοί Μακεδόνες Πατριώτες και ότι ο αγώνας για «Εθνικά Ανθρώπινα Δικαιώματα» δε θα έλθει με συνεργασίες «εξτρεμιστικών» αριστέρων Οργανώσεων τύπου Ληθοξόου «ΟΑΚΚΕ», αλλά με τη βοήθεια της πολιτισμένης Ευρώπης, των Διεθνών Οργανώσεων και κυρίως η συμμετοχή μας στις Διεθνείς Οργανώσεις και Οργανισμούς. Η ιστορία ας μας διδάσκει, οι ΚΚδες και όλες οι αποχρώσεις των μας πρόδωσαν! Καιρός για άλλες εξαπατήσεις και εμφυλίους δεν υπάρχουν. Οι Δούρειοι ίπποι της Αριστεράς ΤΕΡΜΑ... μακριά από τους ηγέτες τους».

Στη συνέχεια η τάση Τσακνιά-Σιδηρόπουλου έβγαλε την εξής προκήρυξη:

«ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ!

Προτού 83 χρόνια οι μεγάλες δυνάμεις, με τη συνθήκη του

Βουκουρεστίου, χωρίς να ρωτηθεί ο Μακεδονικός λαός, μοίραζαν τη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στα τρία Βασίλεια της Σερβίας, Ελλάδας και Βουλγαρίας.

Από τότε μέχρι σήμερα το τμήμα της Αιγιακής ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, παρά τη συμφωνία για δικαιώματα (Σχολεία, Εκκλησία, Κουλτούρα κ.λπ.) μέχρι σήμερα καταπνίγονται από το επίσημο Ελληνικό κράτος, παρά τις υπογραφές του ότι θα σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα των ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ και των λοιπών μειονοτήτων, που ζουν στην επικράτειά του, αρνείται πεισματικά την εφαρμογή τους και μόνο κατά την περίοδο των εκλογών, υπόσχονται κάποιοι και την επόμενη συνεχίζουν με πιο καταπιεστικά μέτρα! Οι πρόσφυγες, που το 1924 έφερε ο Βενιζέλος, ειδικά οι Πόντιοι έχουν αποθρασυνθεί, ώστε να απειλούν και να προκαλούν (περίπτωση Πέτσου) με απρόβλεπτες συνέπειες για το χώρο μας, που από ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ γίνθηκαν ΑΦΕΝΤΙΚΑ, που κινδυνεύουμε να γίνουμε ΚΟΥΡΔΟΙ στα μέρη μας, που οι παππούδες μας κατοικούν εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Στις 22 Σεπτεμβρίου θα κληθούμε να ψηφίσουμε εκπροσώπους για το Κοινοβούλιο. Εκλογές που για το Μακεδονικό Λαό, δε διαφέρουν σε τίποτα από τις προηγούμενες. Τα κόμματα ΟΛΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ, ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ, κανένα με Ευρωπαϊκές ανθρώπινες προδιαγραφές! Ού-

τε το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ, που θέλει να καπηλευθεί τη ψήφο σου. Η συνεργασία του με την εξτρεμιστική αριστερά «ΟΑΚΚΕ» βοά-φωνάζει ότι είναι ένα κόμμα σαν όλα τ' άλλα!

Η ψήφος του ΑΚΥΡΟ, θα κατέγραφε περισσότερο την αντίθεσή σου, με τα όσα μας αρνούνται οι Έλληνες πολιτικοί τόσα χρόνια, το δικαίωμα του ΑΥΤΟΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ, της ΙΣΟΝΟΜΙΑΣ και ΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

Κάθε ΨΗΦΟΣΟΥ, στους Πόντιους υποψήφιους, που είναι μειοψηφία στο Νομό, είναι ΨΗΦΟΣ καταδίκης σου. Εφ' όσον κάποιοι ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ επιμένουν στη ψήφιση κάποιων, ψήφισε γνήσιους ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ, ΟΧΙ μαϊμού σαν τους ΣΟΥΓΓΑΡΗ, ΠΑΣΧΑΛΙΔΗ, ΓΑΪΤΑΝΙΔΗ, ΦΟΥΝΤΟΥΚΙΔΟΥ κ.λπ.

Η Μακεδονική ΨΗΦΟΣ στους ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ.

ΚΙΝΗΣΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ».

Τέλος θέλουμε να αναφερθούμε σ' ένα ακόμη ζήτημα:

Στη νοθεία που αντιμετωπίσαμε σ' αυτές τις εκλογές. Δυστυχώς σ' αυτό το ζήτημα δε μπορούμε, προς στιγμή τουλάχιστον να μιλήσουμε με στοιχεία απ' όλη την Ελλάδα. Πέσανε όμως στην αντίληψή μας γεγονότα που για πρώτη φορά έγιναν.

Όπως η έλλειψη ψηφοδελτίων μας,

από περιοχές σαν την Άρτα, σε εκλογικά τμήματα της Αθήνας και αλλού, παρά το γεγονός πως τα ψηφοδέλτιά μας και σε μεγάλο αριθμό, πήγαν σ' όλες τις Νομαρχίες της χώρας. Από την άλλη πλευρά, έχουμε δύο καταγγελίες από περιφέρειες της Κοζάνης και των Κυκλάδων, όπου δύο δημοκράτες μέσα στις εφορευτικές επιτροπές έδωσαν μάχη για να μη σκίσουν στην πρώτη περίπτωση 15 ψηφοδέλτια και για να μη βγάλουν άκυρο στη δεύτερη περίπτωση ψηφοδέλτιο, οι δικαστικοί των εφορευτικών επιτροπών. Είναι σαφές πως στο κλίμα που είχε διαμορφωθεί, ο κάθε φασίστας ή σοσιαλφασίστας δικαστικός, είχε την ευχέρεια να καταστρέψει ψηφοδέλτιά μας. Το εύρος αυτής της νοθείας δεν είμαστε σε θέση αυτή τη στιγμή να γνωρίζουμε. Όμως σα φαινόμενο και πείρα από τις αντιστάσεις, δε μπορεί παρά να έχει σημαντικό μέγεθος.

Κόντρα σε τέτοιες δυσκολίες, και μέσα από περίπλοκες και άνισες μάχες, προχώρησε η ΟΑΚΚΕ και το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ. Σ' αυτές τις μάχες, ένα έχει την πιο μεγάλη σημασία, να τις δίνεις με τόλμη και εμπιστοσύνη στο λαό και να βγαίνεις μέσα απ' αυτές, όσο μαπαρούτι και να έχουν τα ρούχα σου, δυνατός για τη συνέχεια.

Αυτή τη συνέχεια για μια νέα πορεία εμπνέει σήμερα την ΟΑΚΚΕ και το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΒΟΜΒΑΔΙΣΜΟΙ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ

Οι αμερικάνικοι βομβαρδισμοί στο Ιράκ, αντίθετα από τους πάγιους ισχυρισμούς όλων των οπαδών της θεωρίας της “νέας τάξης”, απόδειξαν στην πραγματικότητα την επιταχυνόμενη παρακμή της αμερικάνικης ισχύος στην Ευρώπη και στον Τρίτο Κόσμο. Γιατί το χαρακτηριστικό στην όλη επιχείρηση δεν ήταν ότι αυτοί οι βομβαρδισμοί ξεκίνησαν με θράσος, αλλά ότι τέλειωσαν γρήγορα και άδοξα οδηγώντας σε αποτυχία το αμερικάνικο σχέδιο.

Οι Αμερικάνοι επιτέθηκαν στο Ιράκ για να εμποδίσουν την ήττα του Πατριωτικού Κόμματος του Κουρδιστάν, που έχει ηγέτη του τον Ταλαμπανί. Ο Ταλαμπανί εδώ και χρόνια δουλεύει σε συμμαχία με τη Ρωσία, τη Συρία και το Ιράν για να πάρει την πολιτική και στρατιωτική ηγεμονία μέσα στο Ιρακινό Κουρδιστάν από τα χέρια του ισχυρού και από παλιά ριζωμένου στον κούρδικο λαό Δημοκρατικού Κόμματος με ηγέτη τον Μπαρζανί. Ο Μπαρζανί ακολουθεί, με όση συνέπεια μπορεί να έχει ένα εθνικό αστικό κίνημα, μια τριτοκοσμική γραμμή.

Στη δοσμένη στιγμή ο Ταλαμπανί προσπάθησε με τη βοήθεια του Ιράν, της Συρίας και του ΡΚΚ να εκτοπίσει το Δημοκρατικό Κόμμα από τις θέσεις του. Τότε ο Μπαρζανί συμάχησε με το Σαντάμ Χουσεϊν. Μόλις το ιρακινό πυροβολικό κάλυψε την αντεπίθεση του Μπαρζανί, ο πάντα ρωσόφιλος Κλίντον (σαν άλλος Πάλμερστον) βομβάρδισε τις θέσεις του Μπαρζανί και απείλησε το Χουσεϊν με καταστροφικό πόλεμο ενάντια σε όλο το Ιράκ. Το Πατριωτικό Κόμμα βγήκε να χειροκροτήσει τη σωτήρια γι’ αυτό αμερικάνικη προστασία, που όλα έδειχναν ότι θα συνεχιζόταν και θα κλιμακωνόταν. Όμως ξαφνικά η αμερικάνικη επέμβαση σταμάτησε και το Δημοκρατικό Κόμμα συνέτριψε το κόμμα του Ταλαμπανί και το εκτόπισε από τις βασικές του στρατιωτικές και πολιτικές θέσεις.

Η αιτία της αμερικάνικης άτακτης οπισθοχώρησης βρίσκεται στην απροσδόκητη απομόνωση του προβοκάτορα Κλίντον ταυτόχρονα από την Ευρώπη και τους μετριοπαθείς Άραβες.

Στην ευρωπαϊκή απομόνωση τον αποφασιστικό ρόλο έπαιξε η σαφής καταδίκη της αμερικάνικης επέμβασης από τη Γαλλία. Τέτοιο ωμό χαστούκι ίσως δεν είχε δεχτεί ποτέ ως τώρα η αμερικάνικη υπερδύναμη. Κάθε τέτοια αποδοκμασία συνηθίζεται να γίνεται με τους πιο διακριτικούς τρόπους.

Στη διπλωματική γλώσσα αυτοί οι τρόποι παίρνουν τη μορφή της μη υποστήριξης μιας πράξης ενός συμμάχου και όχι της καταδίκης της. Η στάση όμως της Γαλλίας στα ζητήματα της ευρωπαϊκής πολιτικής και της άμυνας είναι τόσο αποφασιστική όσο και εκείνη της Γερμανίας στα οικονομικά. Έτσι η Ευρωπαϊκή Ένωση αποφάσισε να μην υποστηρίξει την αμερικάνικη επίθεση και οι ΗΠΑ έμειναν μόνο με την Αγγλία. Αλλά η Αγγλία είναι η τελευταία χώρα που μπορεί να εκπροσωπεί το κοινό ευρωπαϊκό πνεύμα σε οποιοδήποτε επίπεδο.

Έτσι η Ευρώπη χάθηκε για τον Κλίντον. Όμως δίχως Ευρώπη δεν υπάρχει όχι μόνο η πολιτική, αλλά ούτε και η βασική οικονομική προϋπόθεση ενός παρατεταμένου πολέμου με το Ιράκ, όπως εκείνοι πριν πέντε χρόνια. Τότε οι Αμερικάνοι εξασφάλισαν τη στρατιωτική ηγεμονία, αλλά οικονομικά υποχρεώθηκαν να στηριχθούν στην Ευρώπη. Ο πόλεμος του κόλπου έγινε “ρεφενέ” με τα λεφτά των ΗΠΑ, της Ευρώπης και της Ιαπωνίας. Τώρα αποδειχνεται περίτρανα ότι η εποχή της Κορέας και του Βιετνάμ, όπου οι Αμερικάνοι σήκωναν μόνοι τους το οικονομικό και πολιτικό βάρος ενός πολέμου, έχει περάσει ανεπιστρεπτή.

Όμως η ταπείνωση των ΗΠΑ δε βρίσκεται τόσο στην εγκατάλειψη από την Ευρώπη όσο στην καταδίκη της επίθεσής τους από τα ίδια τα φιλειρηνικά αραβικά κράτη, αυτά που είχαν στηρίξει την “Καταιγίδα της Ερήμου” πριν πέντε χρόνια. Αναφερόμαστε εδώ στα κράτη του Κόλπου, την Ιορδανία και την Αίγυπτο, που όλα τους αντιστέκονται στον ισλαμοφασισμό του Ιράν και που είχαν επίσης καταδικάσει την εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ.

Αυτά τα κράτη, που διαρκώς καταγγέλλονται από τη φιλορώσικη και τροτσικιστική προπαγάνδα σαν φιλοαμερικάνικα, απόδειξαν σ’ αυτή την κρίση ακριβώς το αντίθετο και φώτισαν ξανά τη γενικά προοδευτική στάση που είχαν κρατήσει και στη διάρκεια του πολέμου του Κόλπου. Τότε είχαν συμμαχήσει με τις ΗΠΑ επειδή το κύριο για την περιοχή εκείνη τη στιγμή ήταν η άρνηση της χιτλερικού τύπου ιρακινής εισβολής και κατοχής του Κουβέιτ. Σήμερα καταδικάζουν τις ΗΠΑ επειδή ο σκοπός του βομβαρδισμού δεν

είναι η απελευθέρωση του Κουβέιτ, αλλά ο διαμελισμός του ίδιου του Ιράκ και η υποδούλωσή του στους τοπικούς τραμπούκους και τον ηγεμονισμό των ΗΠΑ και της Ρωσίας. Ακόμα αυτός ο βομβαρδισμός σημαίνει και ωμή επέμβαση στον εμφύλιο ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα του κούρδικου κινήματος μέσα στο Ιράκ.

Να λοιπόν που τα αραβικά κράτη λειτούργησαν σ’ αυτή την κρίση, παρά το συνηθισμένο αντιδημοκρατισμό τους στο εσωτερικό, με σεβασμό στις ειρηνικές και δημοκρατικές διακρατικές αρχές της μη επέμβασης, που τόσο εύκολα ποδοπατούν οι ιμπεριαλιστές σε Ανατολή και Δύση και τόσο πολύ προσέχουν οι χώρες του Τρίτου Κόσμου. Αυτή είναι και μια βασική διαφορά ανάμεσα στη στάση των αραβικών χωρών και τη στάση της Ευρώπης σε τούτη την κρίση. Η Ευρώπη, και πιο ειδικά η Γαλλία, αρνήθηκε να υποστηρίξει τις ΗΠΑ σε μεγάλο βαθμό γιατί θέλει να παίξει το δικό της παιχνίδι οικονομικής διείσδυσης στον Κόλπο. Η κακή αυτή φύση του βέτο της στους βομβαρδισμούς, εκδηλώνεται με την απαράδεχτα συμφιλωτική της στάση απέναντι στον ισλαμοφασισμό του Ιράν. Αντίθετα, οι αραβικές χώρες κινήθηκαν περισσότερο εξαιτίας της αντίστασής τους στην πολιτική πυγμής και μεγάλης δύναμης που ακολουθούν οι υπερδυνάμεις

στον Τρίτο Κόσμο.

Όπως και να έχουν όμως τα πράγματα, το σίγουρο είναι πως οι ΗΠΑ και ο Κλίντον δέχτηκαν ένα πελώριο χτύπημα. Όμως το μεγαλύτερο χτύπημα το δέχτηκε η Ρωσία, που θέλει να κερδίσει δίχως ποτέ να εκτίθεται. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ανέθεσε την υποστήριξη του Ταλαμπανί και όλη την πολιτική της βρώμικης επέμβασης στα εσωτερικά του Ιράκ στις ΗΠΑ, ενώ η ίδια καμάθηκε πως δεν ήξερε τίποτα, και μάλιστα φρόντισε να διαφοροποιηθεί στα λόγια και να καταδικάσει τις ΗΠΑ. Αλλά τις καταδίκασε αφού βγήκε η Γαλλία και με τους χαμηλότερους δυνατούς τόνους.

Όσο για τους βρωμερούς μουλάδες του Ιράν, αυτοί επέκριναν τις ΗΠΑ, όπως κάνουν πάντα, αλλά με το αιτιολογικό « η επίθεση των ΗΠΑ έπρεπε να έχει γίνει νωρίτερα για να αποτραπεί η επίθεση του Χουσεϊν εναντίον των Κούρδων » (Ελευθεροτυπία, 4 Σεπτεμβρη). Αυτή η δήλωση ισοδυναμεί με υποστήριξη της επίθεσης επί της ουσίας. Δεν είναι πραγματικά τυχαίο ότι ολόκληρο το φιλορώσικο στρατόπεδο στη χώρα μας βρήκε ελάχιστα λόγια για να καταδικάσει αυτή την αμερικάνικη επίθεση σε σχέση με το σαματά που θα έκανε σε κάθε άλλη περίπτωση. Μα πώς θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά,

αφού οι ομοσάιματοι πράχτορες του ΡΚΚ ήταν υπέρ των βομβαρδισμών;

Εννοείται ότι μια ανάλογη στάση θα κρατούσε και η κυβέρνηση Λαλιώτη-Σημίτη.

Ο Σημίτης κατάγγειλε μια ενδεχόμενη τούρκικη επέμβαση στο Ιράκ, αλλά όχι την υπάρχουσα αμερικάνικη ακριβώς για να στηρίξει έμμεσα τη δεύτερη. Όσο για την Τουρκία, αυτή την έβαλε στο παιχνίδι ο Κλίντον υποσχόμενος μια ζώνη ασφαλείας υπέρ της στο βόρειο Ιράκ μόνο και μόνο για να οξύνει τις ιρακινοτουρκικές σχέσεις, που υπάρχει “κίνδυνος” να εξομαλυνθούν, προς μεγάλη βλάβη της ιρανοτουρκικής συμμαχίας που προωθούν Ρωσία και Ερπακάν. Τελικά η Τουρκία δεν έπεσε στην παγίδα, αφού ούτε ο ισλαμοφασίστας Ερπακάν ούτε η αμερικανόφιλη Τσιλέρ μπορούν ακόμα να επιβάλουν τη γραμμή τους σ’ αυτή τη χώρα. Έτσι από κάθε πλευρά η πολιτική και στρατιωτική προβοκατόρικη επιχείρηση του Κλίντον απέτυχε. Έτσι αυτός αναγκάστηκε, για να διατηρήσει κάτι από το προεδρικό του κύρος, να διαπιστώσει ότι ο Σαντάμ Χουσεϊν υποχώρησε και ότι ο πόλεμος στο ιρακινό Κουρδιστάν είναι ένας εμφύλιος στον οποίο οι ΗΠΑ δεν μπορούν να επέμβουν υπέρ της μιας πλευράς. Ότι δε φτάνει μια υπερδύναμη σε πτώση τα κάνει κρεμαστάρια.

Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Την Κυριακή το βράδυ (18/8) το κανάλι του ΣΚΑΪ έδειξε ένα ντοκυμαντέρ για τα χημικά όπλα.

Σταθήκαμε σ’ ένα σημείο και αυτό σχολιάζουμε παρακάτω.

Μετά τη συμφωνία ΗΠΑ και πρώην ΕΣΣΔ για την καταστροφή των χημικών όπλων, οι ΗΠΑ (Μπους) δεσμεύτηκαν ότι θα καταστρέψουν άμεσα το 98% των όπλων τους και μόνο το 2% θα μείνει για να καταστραφεί σε διάστημα μιας δεκαετίας.

Πράγματι, στα πλαίσια αυτής της συμφωνίας αχρήστεψε χημικά που έκλεισε σε τσιμέντο

και βύθισε στον κόλπο του Μεξικού. Επίσης πειραματίζεται και με την τελειοποίηση εργασιασίων καταστροφής χημικών.

Η Αγγλία επίσης ακολούθησε το παράδειγμα των ΗΠΑ βυθίζοντας τα χημικά της στη Βαλτική. Μόνο που δεν τα έκλεισε σε τσιμέντο, με αποτέλεσμα να παρουσιάζεται ρύπανση από διαρροή.

Τι έγινε όμως με τις τεράστιες ποσότητες της πρώην ΕΣΣΔ; Στο ντοκυμαντέρ ο αφηγητής ήταν κατηγορηματικός: «Δε γνωρίζουμε ΚΑΝΕΝΑΝ τρόπο με τον οποίο η πρώην ΕΣΣΔ ή η σημερινή Ρωσία να κατέστρεψε

έστω κάποια ποσότητα χημικών. Ένα εργοστάσιο καταστροφής χημικών που κατασκευάστηκε δε λειτούργησε ΠΟΤΕ! Το επίχειρημα ήταν ότι η Ρωσία έχει παλιά και ελλιπή τεχνολογία για να το ρισκάρει».

Ένας Ρώσος μάλιστα, αρμόδιος για το θέμα, που μίλησε στο ντοκυμαντέρ είπε απερίφραστα:

«Μας έρχεται πιο εύκολο να φτιάξουμε χημικά όπλα παρά να βρούμε τρόπο να τα καταστρέψουμε»!

Μετά από τέτοια δήλωση πάντως όσοι είδαν το ντοκυμαντέρ δεν πρέπει να είχαν εύκολο ύπνο τη νύχτα της Κυριακής.

